smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé,
děkuju, že jste dnes přišli rozloučit se s naším Tátou Pavlem
a zároveň oslavit jeho život.

Jako jeho syn Jakub mám jednu výhodu a jeden závazek.
Výhodu, že jsem s ním mohl být nejen jako syn,
ale jako parťák do života.
A závazek, že to dnes řeknu jednoduše a poctivě,
tak, jak by to měl rád.

Táta Pavel se narodil 5. října 1965 a dožil se šedesáti let.
Vyrostl v Hradci Králové, vystudoval pedagogiku
a pak 35 let učil dějepis a občanku.
Organizoval výlety, projekty, táhl lidi za sebou,
ale ne nátlakem — příběhem.
Byl vtahující vypravěč, trpělivý mentor,
spravedlivý v hodnocení a se suchým humorem,
který dokázal odlehčit i nervózní třídu pět minut před testem.

Měl rád chatu a všechno, co k ní patří:
dřevěné lavice, večerní ticho, kytaru, když se sešla parta.
Turistické stezky v Orlických horách znal jako jiní znají rozvrh hodin.
U stolního fotbálku nikdy nepodváděl, jen „nepozorovaně trénoval“,
a doma mu nechyběla hromádka historických knih,
od bitvy na Bílé hoře až po drobné dějiny našeho města.

Moje nejhezčí vzpomínka?
Letní večery na chatě, kdy jsme seděli na terase,
táta odložil hrnek s čajem, podíval se na oblohu a řekl:
„Počkej… teď poletí.“

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

A opravdu to přišlo — Perseidy.
Každý meteor měl svůj příběh a my jsme poslouchali,
jak z jednoho světelného pruhu dokáže vyčíst odvahu,
trpělivost a zvědavost.
V těch chvílích mě to učil nejvíc —
nebát se ptát, vydržet, dívat se pozorně.

Pro něj byly důležité věci prosté a pevné:
vzdělání jako otevřená brána,
spravedlnost, která nezraňuje,
úcta k druhým bez ohledu na věk,
a laskavost v každodennosti, neokázalá, ale vytrvalá.
Proto byl oblíbený mezi žáky i kolegy.
A proto měl ještě energii být dobrovolníkem v místním muzeu,
kde uměl jednou větou přivést dějiny blíž než vitríny.

Doma jsme byli čtyři a jeden malý společník navrch:
manželka Alena, já a sestra Lucie,
a vnouček Mikuláš, který Tátovi rozzářil oči
novým druhem „výuky“ — jak postavit z kostek hrad,
co opravdu drží.
Byl to jejich svět, do kterého se vešel i jeho nadhled,
laskavé vtipy a ten zvláštní způsob,
jak dodat odvahu právě ve chvíli, kdy dochází.

Myslím, že tohle nám bude chybět nejvíc.
Ne okázalé gesta, ale přesně mířená povzbuzení.
Věděl, kdy mlčet a kdy říct jednu větu,
která spraví den.

Táto, děkuju ti, že jsi mě učil dívat se kolem sebe s otevřenýma očima
a jít dopředu, i když se zrovna neví přesně kam.
Že sis našel čas vysvětlit, ne jen říct „protože“.
Že jsi mi byl tátou i parťákem.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Dnes se loučíme,
ale nic z toho podstatného se neztrácí.
Najdeme tě ve slovech, která po nás zůstanou,
v příbězích, které budeme dál vyprávět dětem,
v drobných spravedlnostech, které každý den zkusíme udělat.

A na závěr jedno přání od naší rodiny:
ať si každý z vás odnese jednu veselou vzpomínku na Tátu Pavla
a po obřadu se o ni podělí.
On by z ní měl upřímnou radost —
příběhy spojovaly jeho svět.

Děkujeme, Tato Pavle.
Za tvůj hlas na terase pod padajícími hvězdami.
Za tvůj klid před tabulí i u stolu.
Za odvahu a zvídavost, které v nás necháváš.
A za to, že když se příště podíváme vzhůru a řekneme „počkej… teď“,
budeme vědět, proč.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz